

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 359.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

quod, priusquam Resurrectionis dies illucescat. Huiusmodi enim, auium cantus, appropinquante quidē aurora, verūm vmbra adhuc existente, oriuntur. Quocirca, cū oriens ille, qui vitā attulit, appropinquaret, auiculæ vox abiurationem accusauit: hinc videlicet, & maledictam atque execrandam noctem depulsam esse, & vitæ lumen exoriri ostendens.

Eidem. 358.

Quod homines ter Deum reiecerint, ipse quoque Dominus indicabat, cū se tertio ad ficulneam sese contulisse diceret, nec fructum in ea inuenisse. Cuius quidem vitium omne in seipso curauit, cū transgressionem nullum iam posthac fructum allaturam esse pronunciauit.

Eidem. 359.

Prima reiectio, est mandati illius violatione, quo cauebatur, ne primi parentes ligni illius, quod in media paradisi regione fixum erat, fructum degustarent. Secunda in lege impietas, est Hebræorum erga vitulum affectus animique propensio. Tertia impietas gratiæ tempore contigit, cū iidem Christum his verbis repudiarunt, Nō habemus regem nisi Cæsarem, ac Dominum gloriæ abnegarunt.

Theoni. 360.

Panis Dominus appellatus est, ipsemet sibi hoc nomen imponens: si sensum eum, qui prima fronte se offert, spectes, quia salutis cibus omnibus extitit: si autem abditum & arcanum, quia humanæ consperfusionis fermentum copulauit ac perpurgauit, atque diuinitatis suæ igne velut excoxit, atque vna cum eo persona, atque vna adoranda hypostasis factus est.

Eustathio. 361.

Obsonia contemne, vt quæ paulò post

τὴν ἡμέραν ἐπιφανῆ τῆς ἀναστάσεως. αἱ γὰρ τέτων τῶν ὀρνίθων ἀδαι ἐγχιζέσθης μὲν ἔω, ἐπι δὲ σκιάς ὑπαρχούσης γίνονται. πλησιαζούσης τοίνυν τῆς ζωοφόρου ἀνατολῆς, ἡ τῶ ὀρνέων φωνὴ κατῆρος τῆς ἀρνήσεως γέγονε, δηλοῦσα καὶ τῆς νυκτὸς τῆς ἀρεῆς τὴν κατάλυσιν καὶ τῶ φαιτός τῆς ζωῆς τὴν ἠπίφασιν.

Τῷ αὐτῷ. ττη.

Ὅτι περὶ τῆς γέγονε τῶν ἀνθρώπων ἡ ἀγένησις, καὶ αὐτὸς ὁ κύριος ἐδήλου, τρεῖς λέγων, πρὸς τὴν σκλίω ἐληλυθέναι, καὶ καρπὸν ἐν αὐτῇ μὴ εὐρέκειναι, ἡς πάντα τὴν χάρισιν ἐν αὐτῷ ἐθεράπευσεν, μὴ ἐπι καρπὸν οἴσθιν ἀποφινάμενος τὴν παράβασιν.

Τῷ αὐτῷ. ττηθ.

Ἡ φωνὴ ἀδέτησις τῆς ἐντολῆς ἐστὶν ἡ παράβασις ἀπὸ τῶ ξύλου τῶ ἐν μέσῳ τῶ παραδείσου πρὸς ταπεινότητις μὴ γούσαδα, ἡ ἐν τῷ νόμῳ δευτέρου, διασέβεια, ἡ πρὸς τὸν νόμον ὄντιν ἐβροῶν ἀθεσις. ἡ δὲ τρίτη ἀσεβεία, ἡ ἐν τῇ χεῖρι τυγχάνει παραίτησις, οὐκ ἔχμεν βασιλέα εἰπόντων, εἰ μὴ Καίσαρα, καὶ τὸν κύριον τῆς δόξης ἀπαρνέμεθων.

Θεωνί. τξ.

Ἄρτος ὁ κύριος κέκληται, αὐτὸς ἑαυτὸν τέτω καλῶν τῷ ὀνόματι. κατὰ μὲν τὴν πρόχειρον ἔκλησιν, ὡς πᾶσι προσφῆ σωτηρίας γενόμενος, καὶ δὲ τὴν ἀπόρητον εἰνοῖαι τὴν ζύμην τῶ ἀνθρώπων φρεσμάτος ἐνώσθης καὶ καθάραι, καὶ ὡς τῶ ἐξοπίσθης, τῶ οἰκίῳ πρὸς τῆς θεότητος, καὶ εἰς ἐπὶ αὐτῇ γεγονῶς πρὸς τὸν, καὶ μίαν πρὸς οὐκ ἐμὴν ἑσῶσαν.

Εὐσταθίῳ. τξα.

Καταφρόνει τῶ ὄψων, ὡς μετ' ὀλίγον
ὄσθ